

nou. Zrušil tedy rozsudek z důvodu § 496 čís. 3 c. ř. s., neplatí proto odstavec 2 § 496 c. ř. s. a byla proto žalobkyně oprávněna v dalším jednání před procesním soudem tvrditi, že dopis neobdržela, což také učinila, a musily se touto okolností nižší soudy zabývati. Neobdržela-li žalobkyně onen dopis vůbec, stává se bezpodstatnou otázka, jaký význam jest přičísti předchozí žádosti žalobkyně o posečkání. Za takto kvalifikovanou upomínku považuje však odvolací soud upomínací žaloby o zaplacení následných premií 119 Kč a 84 Kč (splatných 7. června 1929 a 26. června 1929), jež byly žalobkyni doručeny i s platebními příkazy 4. října 1929 a se staly pravoplatnými 18. října 1929. Názoru tomu nelze však přisvědčiti, jak právem odpůrkyně dovolatelky vytýká, neboť žaloby a platební příkazy neobsahují poučení ve smyslu § 8 čís. 3 všeobecných pojišťovacích podmínek ani udělení jednoměsíční dodatné lhůty k zaplacení premií, což jest předpokladem, by podle § 8 čís. 3 podmínek mohl po případě nastati klid ručení neb aby pojišťovna mohla odstoupiti podle § 8 čís. 4 pojišťovacích podmínek od smlouvy. Žaloby a platební příkazy jest proto považovati jen za zcela obyčejnou upomínku, která nemá následky v § 8 čís. 3 a 4 podmínek uvedené a nejsou proto splněny předpoklady pro klid ručení neb odstoupení od smlouvy, kterýžto poslední důsledek žalovaná pojišťovna ani neuplatňuje. Nenastal proto klid ručení a nemohlo proto ani podle § 8 čís. 5 podmínek obživit, nýbrž ručení trvá nepřetržitě dále.

Čís. 12935.

Podle vyrovnaní soudem potvrzeného a podle výpisu ze seznamu přihlášek lze, byla-li pohledávka popřena jen z části, vésti exekuci jen, pokud pohledávka popřena nebyla, předpokládajíc, že částky, pro něž se exekuce vede, jsou podle potvrzeného vyrovnaní splatné.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R II 387/33.)

Vyrovnač dlužník uznal z přihlášené pohledávky 2.500 Kč částku 1.863 Kč 50 h. Podle právoplatně potvrzeného vyrovnaní měli věřitelé nepoživající přednosti obdržeti 46% v desíti měsíčních splátkách počínajíc 15. červencem 1932. V návrhu na povolení exekuce k vydobytí 428 Kč 70 h udala vymáhající věřitelka, že povinný jí zaplatil vyrovnač kvoty jen z uznaného peníze, a to pět splátek, úhrnem 428 Kč 75 h, že doporučeným dopisem ze dne 9. března 1933 vyzvala dlužníka, by platil vyrovnač splátky z celého dluhu, tudíž i z popřené pohledávky 637 Kč, a to do osmi dnů, jinak že uplatní obživení pohledávky a ztrátu lhůt; ježto však dlužník přes tuto výzvu nezaplatil dlužných pět splátek ve výši 145 Kč 50 h, uplatnila vymáhající věřitelka ztrátu lhůt, navrhnuvši povolení mobilární exekuce k vydobytí vykonatelné pohledávky 428 Kč 70 h s přísl. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Pokud se týče pohledávky 1.863 Kč 50 h povinným uznané, netvrdí vymáhající věřitelka, že povinný nedodržel ujednané vyrovnač splátky, pročez ve smyslu § 63 vyr. ř. nemá exekučního titulu. Ohledně popřené pohle-

dávky 637 Kč nemá rovněž vymáhající věřitelka exekučního titulu, neboť okolnost, že povinný přes vyzvání doporučeným dopisem vyrovnací kvotu nezaplatil, nestačí k povolení exekuce a má tato liknavost dlužníka ve smyslu § 67 vyr. ř. jen v zápětí ztrátu veškerých slev a výhod dlužníku ve vyrovnání poskytnutých.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitelka sice uvedla exekuční titul pro vymáhanou pohledávku podle § 63 vyr. ř. Avšak splatnost vymáhaných částek úhrnem 428 Kč 70 h odporuje tomu, co vymáhající věřitelka ve svém podání uvedla. Neboť podle § 63 vyr. ř. lze vésti exekuci na základě výpisu ze seznamu přihlášek pro pohledávky přednostní jen co do výše kvoty věřitelky přijaté z pohledávky ani dlužníkem ani vyrovnacím správcem nepopřené. Z toho plyne, že byla-li pohledávka popřena jen z části, lze vésti exekuci jen, pokud pohledávka popřena nebyla. Předpokladem jest ovšem, by částky, pro něž se vede exekuce, byly podle potvrzeného vyrovnání splatné, aby tudíž dlužník byl s placením vymáhaných splátek v prodlení. Podle obsahu návrhu na povolení exekuce však tomu tak není. Neboť podle vyrovnání se zavázal dlužník k 46% kvotě v deseti dvouměsíčních splátkách počínajíc 15. červencem 1932, takže v době podání exekučního návrhu dne 29. března 1933 bylo splatno jen pět splátek za měsíc červenec, září, listopad 1932 a za leden a březen 1933. Nepopřená část pohledávky činí 1863 Kč 50 h a pět splátek činí 428 Kč 75 h, které byly zaplacený, jak sama vymáhající věřitelka ve svém návrhu udává. Nemůže proto vymáhající věřitelka vymáhat ostatních pět splátek 428 Kč 70 h, ana jich splatnost v době podání exekučního návrhu ještě nenastala. Rozřešením této otázky jest celá věc vyřízena, jak dovolací rekurentka sama připouští. Dodati jest jen, že, pokud dovolací rekurentka uvedla v exekučním návrhu, že upomenula řádně dlužníka o zaplacení splátek (prvých čtyř) i z části popřené podle § 67 vyr. ř. a mínila tím snad obživit celé pohledávky, přehlíží, že k vydobytí původní celé pohledávky neuvedla v exekučním návrhu vůbec exekuční titul, jak předpisuje § 54 čís. 2 ex. ř., a, uvádí-li až v dovolacím rekursu, že exekučním titulem jest soudní smír před okresním soudem v M., uvádí nepřipustnou novotu, k níž nelze přihlížeti. Na základě exekučního návrhu bez udání exekučního titulu nebyla by mohla vymáhající věřitelka dosíci povolení exekuce k vydobytí celé původní pohledávky ani před vyrovnáním a nelze proto uznati, že, nezaplatil-li dlužník současně kvotové splátky i z popřené částky, že nastaly následky nesplnění vyrovnání podle § 67 vyr. ř., které by byly dobytelné i bez exekučního titulu.

Čís. 12936.

Obchodní pomocník nemá proti zaměstnavateli nárok na předložení deníků k vůli zjištění obchodů jím mimo závod uzavřených. Deník není